

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—Es necessari oposar els esforços de la bona premsa a n-els de la dolenta.—LLEÓ XI.

TENTACIONS.

Ja hem comensat, amadíssims lectors de CA-NOSTRA, el sant temps de Corema y l'Esglesia, nostra volguda mare, en el primer diumenge posa a la nostra consideració les tentacions de Cristo, perque santifiquem les nostres ànimes amb l'oració, el dijuni y amb la resistència a les tentacions.

Cristo volgué ser tentat per ensenyarnos amb son eczemple que les tentacions son necessaries en aquesta vall de llàgrimes atesa la culpa original. La nostra vida es una tentació o lluyta continuada y mentres visquem no es possible estar llarch temps sense tentacions. Com les ones de la mar s'encalzen una en l'altre, axí també, encare no es passada una tentació, com ja'n ve un'altre més, y altres cent y altres mil. ¡Ay quins temporals tan desfets s'hi axequen moltes de vegades a dins el cor de l'home! El cor humà es més gran que la mar immensa, y no's d'admirà que s'hi axequin també uns temporals més desfets y espantosos y que causen més destrossa. ¡Quantes vegades un veu lo millor y heu aprova y no obstant segueix lo pitjor! ¡Quin castich tan sabi y tan humiliant es la concupiscència que, amb los altres dos inimichs de l'ànima, axequen aquells horribles temporals!

Cristo volgué ser tentat en el desert per fermós comprende que no hi ha ni casa, ni claustre, ni desert, ni lloch algun del univers que se veja lliure de les lluytes que causen les tentacions. Tota vegada qu'aquestes tentacions no sien voluntaries y se resistesquen desseguida, lluny de ser una falta, encare es un mèrit pel cel. Ningú hi ha que sia tan perfect y tan sant, ahont se vulla tenga sa residència, que no tenga de tant en quant varies tentacions.

El seráfich Sant Francesch havia ja rebuda sa maravillosa impressió de ses cinch llagues, y encare s'havia de tirar a dins els romaguers per fer fugir les tentacions. El gloriosíssim Sant Benet, qu'amb la seua ordre omplí la terra de sabis y el cel de sants, s'havia de tirar a dins l'aigua conjelada per apagar sa concupiscència. El máxim dels doctors Sant Jeroni, visquent dins el desert y estenuat per ses penitències y dijunis, s'havia de pegar cops pels pits amb una roca per allunyar les imaginacions impures. L'Apóstol de les gents, ja havia pujat en vida en el tercer cel y encare sentia aquesta lley de sa carn que se rebetlava quantre s'esperit. Y, per no allargar més, fins y tot Cristo Jesús, Deu y homo vertader, el qui únicament es Sant, el qui es tres vegades sant e impecable y font de tota santetat, per donarnos eczemple de vida, a pesar del

seu rigurós dijuni y estant en el desert, sofreix repetides tentacions.

Cristo volgué sufrir tres tentacions distintes, de gola, de riqueses y de vanagloria, que representen les tres concupiscències, font de tota classe de tentació y combat del cor humà. La víbora, que per tot arreu s'arrastra y que fé tants d'estragos ja en el Paradís terrenal, en fa més encare en els nostres dies, té tres caps infernals, tots tres coronats amb reals diademes, y se diuen: *concupiscència de la carn, concupiscència dels ulls y superbia de la vida*. Vet-aquí les tres fonts de tentació y l'origen de la corrupció del món: plehers dels sentits, amor desordenat a les riqueses, y desitj excessiu a llocs elevats.

De la primera font verinosa, o concupiscència de la carn, brollen aquests rius d'espectacles immorals, de teatres escandalosos, de cines sicalíptichs, de balls dessentrats de saló, de modes indecentes, de tavernes, de casinos, de cases de gent *non sancta*, &., tot saturat de sensualisme e impuresa que corromp l'admósfera y fa que tothóm respir un ayre mefítich.

De la segona font enmatjinada, o concupiscència dels ulls, surt l'imprenta descreguda que cada dia fa ploure pel pla y per la muntanya, per ciutats y llogarets, aquest diluvi espantós de periòdichs lliberals, de revistes pornogràfiques, de novel·les il·lustrades, d'escultures escandaloses, de pintures obscenes, d'albums asquerosos, d'almanachs, de follets, &.. qu'empesten tots els pobles. ¿Qui no sap que la Casa Maucci de Barcelona cada mes fa ploure per tot arreu un diluvi espantós de novel·les asquerosíssimes?

De la tèrcera font enverenada, o superbia de la vida, naxen aquestes llibertats de perdició, tantes voltes condemnades per l'Esglesia, com son llibertat o tolerancia de cultes, llibertat d'associació, llibertat de pensament, llibertat d'ensenyansa, llibertat d'imprenta, y tantes altres llibertats que fan a l'home dels nostres dies esclau dels vicis y de Satanás.

L'ideal del maleit lliberalisme es completa llibertat per tot menos pel bé; quant hauria d'esser llibertat completa per tot menos pel mal. Vet-aquí com el jovent dels nostres dies que no més somia llibertat y llocs elevats, s'entrega a n-aquestes doctrines nefandes, perque avuy casi es l'únich medi de fer carrera. Heroisme se necessita per resistir a n-el Dimoni tentador que, com a Cristo en el desert, li mostra una brillant carrera y li diu: *Tot això ta donaré si tú m'adores per medi del lliberalisme*. L'heroisme es de poch, perque es una gran victòria que l'home alcanza quantre si meteix. Avuy tot se ven perque tot se compre: y lo que més se ven

y més barato, es lo que val més y manco s'hauria de vendre; la consciència. Un pobre *neo*, necessita un mèrit cent vegades, mil vegades major qu'el d'un lliberal, això es, d'home que se conforme amb lo sigle, per donarse a conixer y crearse una bona posició.

Basta, amadíssims lectors, de fonts, de rius y de diluvis que causen tanta destrossa a dins la jovintut dels nostres dies. Unicament vull afegir que per fortes y violentes que sien les tentacions, amb la gracia de Deu les porém véncer. Per grossa que sia la flaqueza humana, mos basta y sobra la gracia divina y tot heu porém amb Deu, que infaliblement mos donará sa fortaleza si le hi demanám de bon cor y feym de nostra part lo possible, perque la tentació jamay es superior a les nostres forces.

Tenguem present que sense la gracia de Deu, ni tant sols porém Jesús, perque sens ella res absolutament porém fer. Encare que la concupiscència de vegades crema com el foch, el foch prova l'or y la tentació prova l'home. Benaventurat l'home que sofreix tentació, perque essent provat rebrá la corona de la vida aterna.

Vigilem y fessèm sempre fervorosa oració y diguem de bon cor: *No permeteu, Senyor, que nosaltres cayguem en la tentació*.

MOSSEN AGUSTÍ.

Dia 2 mars del 1908.

Segons la calificació del Jurat del Certamen d'Inca, hauria meregut premi per la seva entonació la poesia que publicám avuy, si no resultás un poc deslluída. Obtengué un accésit a n-el premi ofert pel setmanari LA BONA CAUSA.

DESITJ.

Senyor oíume!

*L'agre del mon no'm deixa
de ran la pols alsarme,
per mes que de mereixa
entre'ls estèls trovarme,
en tormentosas ansias
se'm moga l'esperit;
donchs, si quelcom me crida
en dalt, quelcom m'atura
à beurer de la vida
lo càlzer de amargura,
quin derrer glop te d'esser
lo meu derrer neguit.*

*Y es forta la batalla,
ben forta y duradera!.....
May la consciència'm calla,
menos lo cor modera
l'arribatada empenia*

de son febríu delé;
y en res trovo sossego,
mica ni gens descanso,
tot de sequit que prego
també desesperanso;
vuy oblidar..... y anyoro,
vuy obehí..... y no sé.

Pren l'áliga branzida
per capvolcar retuda;
á no trigar s'oblida
la gloria més volguda;
lo vent els níus s'emporta,
dura un melí la flor.....
¿Quan cert que perdurable
res en lo mon arrela!
tot, tot es acavable
y ho polvorisa ó gela,
volcáns, graníts, oassís.....
la petja de la Mort.

Donchs, ¿perqué la bellesa
atrau nostres miradas?
¿perqué un mot de tendresa
conmounos devegadas,
ó lo ressó d'un càntich
deixonda'l pensament.....
y aixís del sabí'ls llibres
com del geni las obras,
han de agitar las fibras
del cor, en brahó pobres,
fentlas vibrar potentas
l'esclat del sentiment?

¿Perqué'l fret de la pensa,
ploguent com neu alpina
d'aquella geló intensa
en la que res germina,
las passionáls foqueras
no consegueix matar?.....
Si tot es ficció pura
no mes, ditxa ilusoria,
la pau y la hermosura,
la delecció, la gloria....
per qué al amor sensibles
naixém!... ¿per qué estimar!

¿Senyor, Senyor oímel!
Si us sembla ma fé poca,
de llum lo seny omplíume,
tornáume'l cor de roca
que'n Vos, de grat, abdicó
ma voluntat, Senyor;
y tancaré l'orella
al plany y á l'armonia;
l'apoteosis més bella,
las flors y la poesia
esventaré per sempre,
com vidre volador.

Mes, ans que al sacrifici
prou resignat m'entregi,
cor y seny en judici,
deixaume que coneguí
lo que á ma peíttesa
el dúpte enterboleix:
terra es lo cor y fora;
volva el seny meu del vostre:
mes, cor y seny á l'hora
son del origen mostra,
d'hont tot lo bell dimana
y hont tot lo bo afluix.

Reflex, la inteligencia,
d'itn sol dins la tenebra,
la vostra omnipotencia
no pot d'assi concebre
y allí d'hont creu pervinga
sospira per tornar:
vol lo saber qu'espanta,
vol lo poder que admira,
lo pern que tot ho aguanta,
l'impúls al que tot gira,
la gloria que us rodeja
de fit á fit mirar.

Lo sentiment, delectas
en l'amor que'l sublima;
á cap mes lley subjestas,
estima y fora, estima.....
del foch en que s'abrusa
sens treva renadiu:
es la besada tendre
que dona al fill la mare;
l'ayre que'l vol fa estendre
del Ari; l'escut que ampara
las nostras llars, lo càntich
del auseiló en el niu.

Mes, ayl... L'ala del dúpte
fregantme'ls cabélls passa,
geliu bufada supta
mas sangs y, de tant lassa,
la veu de la conciencia
no arrivo á distingir.
Vos que ma fé encenguereu,
Senyor, vullau aidarme,
Vos que'n el mon volguereu
nascut d'amor posarme,
no m'heu de girá'l rostre
que no estimá, es morir.

Munten á Vos d'un ayre
confosos, cor y pensa,
com lo perfum florayre
y'l que l'encenser, llensa;
com dos colóms nadvols
d'un covament mateix;
y ab élls, l'ánima mia
puga oferius ditxosa,
la bella floralia
de quants afectes gosa
donchs tots del amor vostre,
tots junts, son un esqueix

FRANCESCH UBACH.

ATENUACIONS.

(Sobre l'excel·lencia del castellá).

La lectura d'un interessant y erudit article publicat demunt l'*Heraldo* amb el títol: *La lengua Española como idioma universal*, ens ha suggerit les idées qu'exposam aquí a modo tan sols de senzilles observacions; no amb intenció d'esmenar la plana al discret autor qui'l firma, sino per atenuar certs entusiasmes una mica excessius que alguns senten encara entre nosaltres per aquella llengua, entusiasmes que compartírem si's reduïssen a les degudes proporcions.

Perque nosaltres no podem suscriure molts d'elogis que sentim corre de boca en boca y que alguns prenen per veritats inconcuses, quant com a simples hipérboles y tot no son

acceptables. ¿Com podria raonarse, per exemple, això de que el castellá es *el habla de los ángeles*? Si el seu matís dominant fos la finura, la delicadesa, l'espiritualitat, se comprendria en certa manera aquesta figura; però antes predominen en ell la sonoritat, la brillantor, l'harmonía rotunda, tan estimades d'aquella rassa qui'l parla. En general, podria dirse que més bé *sona a l'orella* com un coro de trompetes, que no *parla al esperit* amb la suavitat dels violíns angélics. No sabem si aquest dictat de «parla d'àngels» pot aplicarse especialment a alguna llengua, però la castellana, temem que sia de les manco indicades per rébre'l.

Res tan ver com això de que la unitat de idioma constitueix el llás més fort d'unió entre'ls pobles. Però això a condició de que aquesta unitat sia *viva*, no imposada; perque essent l'idioma el verb del poble, expressió del seu esperit, l'unitat natural de llengua correspon generalment a l'unitat d'esperit.

Per no correspondre a n-aquesta unitat, per expressar tan sols una unió artificial y aparent, per no servir més que per una inteligencia externa, sense realisar cap compenetració íntima dels pobles, es perque no estimam les llengües *oficials* imposades arbitrariament, ni sentim gran entusiasme pels projectes de idioma universal.

¿Vol dir això qu'en siguem inímicis d'aquests projectes? — Molt al contrari. Però creim que seria per demés escullir una llengua viva y de grans condicions literaries, perque en boca de gentes a n-aquí fora estranya, devendria tan freda, sense color y sense ánima com qualsevol idioma artificial.

Expansions vives d'una llengua no se determinen en un congrés per una convenció arbitraria (presidint y tot de les gelósies que dificultarien l'avenencia); son, en tot cas, fruit més o menys espontani de l'expansió colonial, comercial o literaria; així el catalá a Mallorca y el castellá a América, l'inglés a casi tot el món, el francès entre les gentes cultes de tots els països llatins. Y precisament l'actual poder expansiu del castellá es nul devora el de la majoria dels altres idiomes cultes.

Això de que'l castellá sia la llengua més viva, bella, rica, harmoniosa, elegant, magestosa, flúida, *de quantes se parlen*, ho hem sentit a dir de vegades, però ens costa molt de creure... Ens agradaria tenir temps, coneixements y datos per fer una comparansa detenguda amb les altres llengües llatines, y creim que resultarien més equitativament repartits tots aquests epítets.

Sobre tot, ¿quí, coneixent l'italiá, gosará afirmar que la llengua castellana es la filla predilecta del llatí?

Feim aquestes observacions amb tota lleialtat y respecte al distingit articulista del *Heraldo*. Sia'ns permesa encara una altra, la derrera, que no es endressada a ell, perque no duptram de la ilustració que'l seu article demostra, sino a molts qui amb manco lastre, s'arrisquen a afirmacions per l'estil de les seves:

Casi tots els qui proclamen el castellá com a la primera de totes les llengües per les seves condicions de riquesa y de bellesa,

están desautorisats per ferho, per una raó senzillíssima: porque no'n coneixen d'altra!
H.

ANYORANSA.

Aquesta vegada la segadora de vesta blanca s'es aturada davant el nostre camp!... amb un braç l'ha estret contra'l seu pit, vessant dins les teves venes sa seva espantosa fredor, mentres qu'ab l'altre alsava sa faus per segar la teva existencia.... Noltres voliem lluytar abans de consentir que t'en dugués, però ella segura de sa victoria, no ha fet cas de les nostres amenasses, y en riaya trionfal s'es alsada duguent dins ses mans de marbre sa cobdiciada presa.....
Jo l'estimava com estimen les flors la roada, els auselletes l'espay y els campanars la campana de l'oració: les teves mirades eren per mi un raig d'alegría, ta veu, una música suau y el renou de tes petjades goig d'el meu esperit...
Are que tot ha passat com un somni, com una ombra, mon cor adolorit betegà d'anyoransa.
El cel me regala hermoses diades d'hivern, en que la naturalesa s'endiumenge y enllesteix con si fos primavera y el sol alegre totes les criatures..... però jo estich molt triste porque l'anyor.
Mes amigues m'enrevolten oferintme amb amor el conort de s'amistat, volen ab doises caricies fermé'l oblidar, però més qu'elles pot l'anyoransa, y jo estich molt triste porque l'anyor.
Els camps cuberts per hermosa y verde catifa, les fonts romiant cansons misterioses, la mar esbrevantse com un gegant y fent rebotir les ones per les platjes y rocam, les montanyes mostrant orgulloses la seva sublimitat, y el cel estenguent son mantell blau y estrellat, me conviden a fruit d'una vida plena d'encants, però jo indiferent a tot, estich molt triste porque l'anyor
El món amb balls y festes, amb musiques y venitats, vol enfegar els meus gemechs que, surtint cada estona més fondos, repeiteixen: estich molt triste porque l'anyor.
Sé qu'aquesta vall de llágrimes es un desterro, que tú estis felis d'ensá que deixantnos a nosaltres estis anat a cercar altres sers que també estimaves molt ferm, y sobre tot per haver vist á Jesús y Maria..... però ¿y será egoisme? jo estich molt triste porque l'anyor.
Esper que qualque dia se rompi la cadena que me té lligada aci baix... com tú volaré..... ta veuré allá dalt, y llavors ¡dia ditxós! mon cor no sentirá eficarse més y més endins l'espina de l'anyoransa.
Palma 3-3-1903

CATALINA PALLICER E.

EL DIMONI TENTADOR.

Secuencia d'un Evangeli
Per Sant Mateu també scrit.
Cap. IV.

Diu que, en aquell temps, Jesus
Coranta dies y nits
Dejuná dins el desert;
Y haventse molt defallit
Tengué talent;—no podia

Humanament resistir.—
En aquell punt s'hi arrambava
El meteix mal-esperit
Tentador, y axi va dirli:
«Si es ver que de Deu estis Fill,
Digas an'aquestes pedres.
Que's tornin pá»... Al ininich,
Jesus tóst li va respondre;
«No sols de pá l'home viu
Sinó de tota paraula
Que vè de Deu; Está escrit.»
Llavors s'en deixá pujar
Dins la ciutat, dalt el pís
D'una terrada del Temple;
Y, cuant son allá, li diu:
—Pues de qué fos Ell duptava—
«Si es ver que de Deu estis Fill,
Tira't abaix, sense temer
Ferte mal; pues, está escrit
Que t'enviará els seus àngels
Y, en ses mans, no tens perill
De tocar de peus en terra.»
Però Jesus, altre pich,
Li va respondre: «Al Senyor
Ton Deu, també queda escrit,
No'l tentarás»

Llavó'i puja,
El diable, més insistint,
A una montanya molt alta,
Y mostrantli'l món li diu:
«Tots ses reynes y sa gloria
Te daré, si davant mí
Caus y m'adoras» Llavors,
Indignat Jesus, li diu:
«¡Veste'n Satanás!»—al foch
Infernal,—perque está escrit:
Adorarás al Senyor
Ton Deu, y l'has de servir
A Ell tot sol»

A les hores
El Dimoni envergonyit
Fugi y els àngels vengueren
Y lo servían humils.

B. FERRÀ.

DIÀLECS FAMILIARS

VII

—Mestre: ¡mirau que se n'han gastats de diners ab confetti aquests dies de carnaval!
—Y per tot es lo meteix, Abdon. Els diaris palmesans deyen qu'a n-el Born de Palma se formaren verdaderes batalles carnavalesques.
—A Inca es estat gros. Diven si ha persona que gastá en paperins coranta duros ab un perey d'hores.
—Encare que fos ab un perey de dies; això es un pecat grave quantre l'economia.
—¿Cadascú que no es amo de fer lo que vol de lo seu?
—Segons y com. Una de dues: les persones que aixi tuden els seus diners o les necessiten per élls y sa familia, o los sobren, y no fan cas de tirar un parey d'anses.
—Just y cabal. Mestre, avuy vos me voleu fer riure.
—Doncs, no t'en rigues. Si les necessiten per élls y familia, pequen quantre un dever de rigurosa justicia. Y si los sobren pequen, quantre la caritat: es doctrina de l'Iglesia que lo que sobre als rics, sobre tot, lo que tuden, ho deven donar als pobres.
—Mestre, vos filau massa prim. Encare may havia sentit dir a ningú qu'el tirar tant de confetti fos un pecat d'economia.
—Es veritat qu'avuy que se parla tan d'estalviaments, de caixes y economies no hi ha hagut cap periòdic que haja presses les mesions per fer fortes campanyes quantre aquets gasto superfluix, però això no vol dir que no sia no abús reprehensible.
—Y si vos les preniu, vos posaren en radical.
—¡Ay Abdon, qu'están de mals els temps

que s'es arribada a perdre la noció de la veritat y dels devers!

DANIEL.

Noves d'Inca.

Solemne ha resultat l'Oració de coranta hores celebrada a la Parroquia durant els darrers dies. Verament hem gosat el pler del esperit sentint l'eloquencia de l'oratoria de Mossen Francesc Sitjar y les armonies del cant religiós: suau, tranquil y devot que caractisa la música qu'en bona hora s'ha introduida a la Iglesia, fent desaparèixer aquelles composicions renoveres que res deyen a l'ànima cristiana.

Una nota dessagradable ha turbat la suntuositat de tals funcions qu'es estada moft comentada. Durant alguns sermons l'orga del Cine de ran del temple reclamava espectadors, veentse l'orador sagrat que notablement s'esfòrsava per no disdreurese y apagar les veus del orga renover.

Hem sentides dures calificaciones quantre el Sr. impresari y el Sr. Batle que ha permés aquesta desetanció envers el culte catòlic y els inquers que encare formam una gran multitut els qui mos agraden els olors d'encens.

Segons diu «La Gaceta de Mallorca» a un sol establiment d'Inca el darrer dia de Carnaval se vengueren mil kilos de confetti que a pesseta son docents drets. ¿Y els que veneren a n-els altres establiments? y llavors troben lletj que diguem que se cometen pecats quantre l'economia.

Baix el nom de Sor Maria Magdalena es entrada religiosa a n-el convent de Sant Jeroni, l'estimable joveneta n'Antonia Batle.

A l'acte d'entrada, que's celebrá dissapte passat, hey acudiren moltíssimes persones. Mossen Joseph Auba fé un tendríssim sermó a la Novicia, que arrencá llágrimes a n-el circumstant al fer honrosa mención de sos benvolguts pares y de la nobles senyores Morey, aon la postulant servia, trobant en tan piadosa familia, el pa que fevoría la seva vocació religiosa.

Dimecres a vespre comensaren a nostra Parroquia els sermons coremals, ab una gentada immensa qu'acudi a escoltar el R. P. Budoy dels SS. CC. qu'es l'orador sagrat qu'enguany mos ha de dirigir la paraula de Deu.

Aquests dies hem tengut la satisfació de besar la mà a Mossen Sebastiá Llabrés, fill d'Inca, qu'es vengut a viure entre nosaltres, havense estada fundament sentida la separació y despedida a Caimari, aont fa temps residia.

D. Miquel Puigsever, fill del cap de la Estació de la Via-ferrea, y D^a catalina Beltran s'han units ab la nuada indisoluble de sant Matrimoni,

Deu los dó, en el nou estat, una vida llarga plena de felicitats.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

		pessetes.
Bessó.	el quintá de 00:00 a	89:00.
Blat.	la cortera de 18:50 a	19:00.
Xeixà.	id. de 19:00 a	19:00.
Ordi mallorquí.	id. de 11:00 a	11:50.
Ordi foraster.	id. a	10:00.
Sivada.	id. a	08:50.
Idem. forastera.	id. a	07:00.
Faves cuïtores.	id. a	00:00.
Idem ordinaries.	id. a	17:00.
Idem pel bestia.	id. de 00:00 a	16:00.
Blat de les Indies.	id. a	16:00.
Ciurons.	id. a	22:00.
Pesols.	id. a	28:00.

PELEGRINACIÓ A LOURDES.

V.

¿MIRACLES?

Set curacions miraculoses s'obraren en los dies 12 y 13 de setembre actual (1906): durant la processó del Santíssim tres, que jo lo mateix qu'una innumerable multitud vaig tenir la satisfacció de presenciar, y quatre quant sortiren de ses Piscines saludables, també a presencia de molta gent. Les set persones miraculosament curades son de la Bretanya, de devers Finisterre, del N. O. de France; pareix que la Mare de Deu recompensa la gran fè dels Bretons, y que tal vegada fa l'últim esforç per salvar la veynada nació d'una imminent catástrofe. Vaig tenir la ditxa de conversar amb cinch d'aquestes persones, d'estrenyerlós sa mà y de veurerles caminar sanes y bones. Aquestes curacions miraculoses están ja totes confirmades pel periódich oficial lo *Journal de la Grotte de Lourdes* de dia 14 y dia 16 del corrent, qu'hem rebut después d'escrit el borrador dels presents articles. Diguém dues paraules no més de cada una.

1. Francina Hellio, qual curació milagrosa hem intentat descriurer en l'article anterior. Es natural de Saint Brieuc, (Cotes-du-Nord) y té denou anys d'edat. Después d'una febre tifoidea que tengué en el mes de janer de 1904, quedá *completament paralítique de ses cames*, fins a n-el punt que no poria caminar, ni estar asseguda. Ses cames eren come mortes, totalment privades, dels jençys fins a n-els peus, de sensibilitat.

Aquesta senyoreta estigué devuit mesos al Hospital de Saint-Brieuc, ahont li aplicaren tota classe de medicines, injeccions, banys sulfurosos; corrents eléctriques,... però tot sense cap bon resultat. La malalta ha fet son viatge ajeguda sobre una camilla, y d'aquesta manera fonch portada a la Piscina el dimecres 12 de setembre de 1906. Desde la primera immersió ella ha sentida una petita milloransa, qu'ha aumentada amb el segon bany y s'es completada admirablement poch temps después *durant la processó del Santíssim Sagrament*. He conversat amb aquesta joveneta y l'he vista caminar tres o quatre vegades el dimecres y dijous citats: sa cara sempre li sonriu amb una alegria que té cosa de sobrenatural.

2. Alexandrina Raux, de *Bourg-de-Billiers*, departement de Morbihan. Te trenta tres anys d'edat y en feya quatre qu'era paralítique: tenia además els renyons fora del lloch y un peu molt tort. Amb grans esforços axí mateix poria caminar amb unes croses. Dijous dia 13 de setembre de 1906, durant la solemníssima processó del Santíssim a presencia de mils de persones s'aixecá de sa camilla completament curada. Estava unes set passes enfora de noltros.

Pochs moments después al sortir ella de les Oficines de les comprovacions medicals, la vérem caminar generosa sense croses, que les duya una jermana seua y les mostrava plena d'alegria a tot el món. La miraculada y sa jermana seua, el dia siguent, a dins

el pati del Hospital me felicitáren aquestes notes, que conserv escrites de sa propia má de dita jermana.

Aquí he de consignar un detall importantíssim, y es que vaig dur de Lourdes y quart com un tresor, dues magnífiques fotografies en que se veu ben clar l'efecte sorprendent que causa en la inmensa gernació aquest miracle y el de na Francina Hellio obrat el dia abans.

3. Matilde Pannetier, de *Vertuil* (Charente), de vint y vuit anys d'edat, estava atacada (segons el certificat medical que porta), de *contracció o arrufament de nirvis de sa cama y de son bras esquerra amb un'especie de parálisis del mateix costat* ahont tenia ben poca sensibilitat. Ella sufría además una tós casi contínua y que no le hi poren aturar.

Sa malaltia li comensá a l'abril de 1904, a consecuencia d'un costipat, per un dolor del costat esquerra abaix del pit, dolor que li ha durat fins a s'arribada a Lourdes. La senyoreta Pannetier hagué d'estar rendida dins el llit per espay de quatre mesos y mitj, después havia de seure sempre a una cadira de repòs y als últims del mes de desembre de 1905, amb gran pena y trebay pogué caminá amb croses.

El dimecres dia 12 de setembre de 1906, después de mitj dia, *en el primer bany pres en la Piscina de Lourdes per la malalta*, tots els símptomes de la seua parálisis han desaparegut repentinament. El moviment del seu caminar es ágil, sa sensibilitat normal; absolutament res de contracció se nota en el seu cos. (1)

4. Louis Pierre Manuel Bloa, de *Kerempe-liau* (Finisterre) de prop de nou anys d'edat. Feya onze mesos qu'estava paralítich y amb gran pena axí mateix poria caminar amb ses croses. Dijous, dia 13 de setembre de 1906, al sortir de la Santa Piscina quedá curat. Sa mareta plena de satisfacció y alegría inesplicable mostrava a tothóm ses croses del seu fillet.

5. Theresa Barbu, de *Henambieu*, (Cotes-du Nord), de vint y tres anys d'edat, feya vint y un mes qu'estava paralítique. Dia 13 de desembre de 1904 va esser atacada repentinament d'una *parálisis des membres inferiors*. Caygué en terra y fonch necessari traslladarla a son llit, ahont estigué per espay de quinze dies, incapás d'agontarse dreta y de parlar paraula. Después la malalta se pogué axicar y parlar, però no poria caminar en no ser amb croses, havent perdut el moviment en la part esquerra de tot el seu cos.

El dijous, 13 de setembre de 1906, la malalta que assistía a la Missa de la Cova, a les vuit del matí s'axecá repentinament, dexá ses croses y aná a rebre la Santa Comunió amb los altres pelegrins. Desde les hores, camina molt bé y facilment.

6. Maria Boulic, de *Landerneau* (Finisterre), de desset anys d'edat, estava malalta desde que tenia sis anys. En el principi de sa malaltia passá tres anys dins el llit; però después s'axecá, més en no ser amb croses no poria

(1) «Journal de la Grotte de Lourdes» de 16 de setembre de 1906.

caminar de cap manera fins a s'arribada a Lourdes.

El dijous, 13 de setembre de 1906, quant aquesta jove en la processó del Santíssim rebia la bendició de sa Divina Majestat, repentinament s'es sentida més forta y s'es posada a caminar sense ses croses. He sentida sa rumor de la inmensa multitud que clamava ¡miracle!; y he vist com tothóm, lo mateix que jo, dirigía els seus ulls a sa miraculada però no he pogut conversar amb ella.

7. Margalida Peran, de *Bodilis* (Finisterre) de trenta un any d'edat, havia tenguda una *peritonitis* poch temps después del naxament de son darrer infant, y desde aquesta época gradualment arribá a tal debilitat que no poria trebayar jens, ni finsitot caminar. Per venir a Lourdes ha hagut de ser ajeguda durant tot el trajecte des camí de ferro, o del carril y después d'arribada a n aquesta Ciutat Santa es estat necessari trasportarla a la Gruta amb un petit cotxet.

El dimecres, 12 de setembre de 1906, *después de sa immersió dins la Piscina*, sa malalta s'es sentida repentinament bona, y desde les hores camina de lo millor y ha seguit sense fatigues els eczercissis de sa pelegrinació de Quimper.

Altres curacions miraculoses també tengueren lloch el dimars y divendres en que noltros mos trobavem a Lourdes y que publicá també lo «Journal de la Grotte» y que omítim per no allargar més aquest article.

UN PELEGRÍ.

Anuncis.

Gran Verietat.

de

llibres y objectes propis per regalar als nens de primera comunió.

Ne trobareu: Mallorca, 1, Inca.

Via-crucis

de

MOSEN MIQUIL COSTA.

Ne venen en nostra Llibreria: Mallorca, 1, Inca.

Ca-nostra

SETMANARI D'INCA EN MALLORQUÍ.

Preu de suscripció

Un trimestre una pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els pobres y obrers que nos ho demanin tendrán la suscripció per 20 céntims mensuals 2'40 l'any.

A les congregacions, societats católiques y demés persones que, desitjoses de fer propaganda, volguessen una regular cantitat de exemplars, a preus convencionals.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.